

Forfatter: Jacobsen, Peder Vilhelm

Titel: BREV TIL: Adler, Peter Christian FRA: Jacobsen, Peder Vilhelm (1828-11-11)

Citation: Jacobsen, Peder Vilhelm: "BREV TIL: Adler, Peter Christian FRA: Jacobsen, Peder Vilhelm (1828-11-11)", i *Breve fra P. V. Jacobsen - breve udgivne i anledningen hundredaarsdagen for hans fødsel*, J. L. Lybecker og E. A. Hirschsprung, s. 43. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987348-000-shoot-L001987348000014.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra P. V. Jacobsen - breve udgivne i anledningen hundredaarsdagen for hans fødsel

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

11. Novbr. 1828.

Det er igen stille og roligt i Kjøbenhavn. Pyramiderne, Obeliskerne og Transparenterne ere borttagne af Vinduerne; Himlen er nu ikke længere om Natten rød af Begkransene eller blaa af Blaalyseens Skin; den 14 Alen høje Bygning paa Nicolai Taarn bliver Dag for Dag mindre og gennemsigtigere; Templerne ved Comediehuset, Studiegaarden og Bryghuset ere forsvundne; Guirlanderne paa Studenterforeningens og Etatsraad Holtens Gaard ses ikke mer; de grønne Kranse, der hang om Halsen paa de 4 Vildmænd ved Holmensbro, ere afrevne; Stjærnerne og Kammerherrenøglerne, der før saas paa Gaden i talrig Mængde, ere som blæste bort, og ordinære Soldater traske langsomt frem og tilbage omkring Christiansborg-Slot istedetfor de pyntelige Livvagtskarle, de stode der for kort siden. Sic transit gloria mundi!

Jeg vil, kære Ven! skaane Dig for at høre eller læse de store Betragtninger, som den høje Formælingsfest dels ved sig selv, dels ved sin Genstand, opvakte hos mig, saa meget mere som ganske sikkert lignende ere opstaaede hos Dig. End mer vil jeg forskaane Dig for en fuldstændig Beskrivelse over den megen Tegn paa Glæde etc., som viste sig her tilbyes. Under forstørret Maalestok var Kjøbenhavns Bravour vel den samme, som Ribes har været. Imidlertid er der et og s. 44andet, som kunde mere Dig, og som Du ellers muligt ikke erfarer, som jeg vilde fortælle, og ligeledes et og andet, som, skønt Du alt vil læse Dig det til i Aviserne, dog maaske ogsaa kan interessere Dig i min Fremstilling. — Saasnart de Kongelige vare rykkede ind i Christiansborg, var allerede alt i fuld Røre. Hele Livvagten marscherede i fuld Stads med brillant Musik gennem Købmagergade til Slottet, og Livjægerne under do. til Amalienborg. Transparenter og Blomsterguirlander begyndte tidligt om Løverdagen at vise sig paa Husene, og Folk mylrede omkring paa Gaderne som i en Myretue. Selve Christiansborg afgav, især de egentlige Festaftener, et højst interessant Syn. Det var synderligt for os, der aldrig før havde set denne store, mørke Klump oplyst af et eneste Lys, nu at se den glimre med Lysekroner og Astrallamper i al Herlighed; naar Portene bleve aabnede for Indkørende, straalte det ud som af et Feslot . . . . Om Tirsdagen forlode de Kongelige i en i Grunden meget fattig Procession, hvorved Regimenterne paraderede og Studenterne nøde den Lykke at staa øverst ligeoverfor Livvagten, Christiansborg, og toge til Prinsens nye Palais, der skal være et Mønster paa nydelig og bekvem Indretning, men som Prinsessen efter Sigende dog ingenlunde skal være tilfreds med. Besynderligt var det, at paa den hele Vej ikke et eneste fattigt Hurraraab hørtes, ja det i forfærdelig Masse sammenstimlede Folk tog ikke engang Hattene af for de Kongelige, der sad og hilste langt ud af Vognene. De følgende Dage have afvekslet med Hoffester og Corporationers Audiens. I Torsdags gaves Formælingsstykket, ¹ som jeg ikke har set, men som skal udmærke sig ved s. 45den fortræffeligste Intrigue, Plan og Udvikling. Da imidlertid ogsaa dets største Fortjeneste ligger heri, vil Heiberg ikke lade det komme ud før om nogen Tid, og da jeg heller ikke har villet læse Udtoget i Kjøbenhavnsposten, kan jeg ikke sige videre om det. I Løverdags havde Jøderne Stads i deres Synagoge, hvortil de fornemste Embedsmænd vare indbudne; det skal have været meget smukt. Vor Ven Hertz har skrevet en god Cantate til den Anledning. Igaar var der Bal en costume hos Prins Christian. Endel forestillede Indvaanere af de forskellige Dele af det danske Rige og fremsagde nogle Vers, forfattede af Øhlenschlæger; andre forestillede Personer af den saa meget yndede »Waldemar Seier«. Idag var Doctorcreationen i Runde-Kirke, hvor der holdtes mange Taler, og hvor alle Professorerne, ifølge et derom af Rector magnificus Schlegel udsendt Cirkulaire, skulde indfinde sig i deres bedste Klæder, hvorved især Werlauff, der ikke har nogen bedste Klæder, kom meget i Forlegenhed. — Hvad den hele Stads alle disse Dage igennem angaar, da er Folket overmaade glad over Kongen, der ved alle Lejligheder skal have vist en Hjærtelighed og Rørelse, der sikkert er ham fuldkommen naturlig. Dronningen har for megen Anstand til at lade slige menneskelige Ting mærke. Prinsessen skal engang imellem have været meget rørt, og opbevarer Hjort, efter nogles Sigende, den i Anledning af Halds ¹) Tale fra hendes Øje faldne Taare i en Flaske med Spiritus hjemme paa sit Værelse. Men det er vel Løgn og Sladder. Prinsen spaserede paa Gaderne og red paa Volden alle Højtidsdagene, selvs. ⁴⁶Morgenen efter Brudenatten, som om det aldrig var ham, hele Herligheden angik . . . .

Øhlenschlæger oplæste forleden »Longobarderne« i Studenterforeningen. Det er noget vidunderligt umotiveret Sniksnak. Kun Chorene (thi det er i græsk Form) syntes mig paa enkelte Steder lyrisk smukke, men de vare saa fulde af sesquipedalia verba, at det var tungt at forstaa dem. Før Digtet selv kom en indledende Forelæsning, fuld af det prægtigste Rosenkilde-Vrævl, saa godt, som jeg aldrig har hørt det før af Øhl.

. . . Severin Boiesen leer nu. Jeg har vist skrevet Dig til før om mine Lidelser over at denne min Collega aldrig kunde lee over Noget; men var det slemt, saa er det nu meget værre. En hæsselig Latter er dog noget skrækkeligt; der er faa Ting, der bedre viser et plumpt og tosset Indre. Han taler ellers en smuk, klar Tone, skønt uden Udtryk, men nu, efter at han formodenlig er kommen i en behageligere Tilstand, giver han sig, naar der siges en eller anden Zote, til at slaa en grov, fæl Baslatter op, der undertiden er nærved at bringe mig Hypochondricus i Fortvivlelse. Jeg har oftere i den senere Tid været lige ved at springe op, banke ham og kaste ham udenfor Døren ....